

TEMPS DE CRISI

JOSÉ ANTONIO PAGOLA

En els evangelis es recullen alguns textos de caràcter apocalíptic en què no és fàcil diferenciar el missatge que pot ser atribuït a Jesús i les preocupacions de les primeres comunitats cristianes, embolicades en situacions tràgiques mentre esperen amb angoixa i enmig de persecucions el final dels temps.

Segons el relat de Lluc, els temps difícils no han de ser temps de lamentacions i desànim. No és tampoc l'hora de la resignació o la fugida. La idea de Jesús és una altra. Precisament en temps de crisi «serà una ocasió de donar testimoni». És llavors quan se'ns ofereix la millor ocasió de donar testimoni de la nostra adhesió a Jesús i al seu projecte.

Portem ja anys patint una crisi que està colpejant durament moltes persones. El que ha passat en aquest temps ens permet conèixer ja amb realisme el dany social i el sofriment que està generant. ¿No ha arribat el moment de plantejar- nos com estem reaccionant?

Potser, el primer és revisar la nostra actitud de fons: ¿Ens hem posicionat de manera responsable, despertant en nosaltres un sentit bàsic de solidaritat, o estem vivint d'esquena a tot el que pot torbar la nostra tranquil·litat? Què fem des dels nostres grups i comunitats cristianes? Ens hem marcat una línia d'actuació generosa, o vivim celebrant la nostra fe al marge del que està succeint?

La crisi està obrint una fractura social injusta entre els que podem viure sense por al futur i aquells que estan quedant exclosos de la societat i privats d'una sortida digna. ¿No sentim la crida a introduir algunes *retallades* en la nostra vida per poder viure els pròxims anys de manera més sòbria i solidària?

^ poc a poc, anem coneixent més de prop als que es van quedant més indefensos i sense recursos (famílies sense cap ingrés, aturats de llarga durada, immigrants malalts...). ¿Ens preocupem d'obrir els ulls per veure si podem comprometre'ns a alleujar la situació d'algunes persones? Podem pensar en alguna iniciativa realista des de les comunitats cristianes?

No hem d'oblidar que la crisi no només crea empobriment material. Genera, a més a més, inseguretat, por, impotència i experiència de fracàs. Trenca projectes, enfonsa famílies, destrueix l'esperança. ¿No hem de recuperar la importància de l'ajuda entre familiars, el suport entre veïns, l'acollida i l'acompanyament des de la comunitat cristiana...? Poques coses poden ser més nobles en aquests moments que l'aprendre a cuidar-nos mútuament.